

De Boevenleesprins

Op een zonnige donderdag kwam het zielenroedersgilde in Domstad bijeen. Ditmaal in een oude houtzagerij, waar zij een uitgebreide maaltijd genoten. Het leek dat alle leesprins en -prinsessen heel vrolijk waren, maar dit lag in werkelijkheid toch iets anders. Er waren dan wel enkele nieuwe leesprins en prinsessen toegetreden tot het gilde in het afgelopen jaar, maar vanavond nam ook een gewaardeerde gildelid afscheid.

Boevenleesprins werd hij genoemd. Hij was natuurlijk zelf geen boef, maar had wel een bijzondere fascinatie voor deze groep ziellijders. Hij reed wel eens te hard op zijn eenhoorn, maar ja, we doen allemaal wel eens iets ondeugends. Prins Hansius kwam uit Havenstad en was in het gilde zeer geliefd omdat hij altijd zo eerlijk en duidelijk was over zijn eigen mening, ook als deze soms anders dan anderen was. Jarenlang was hij elke donderdag naar de Domstad gekomen en had hij trouw zijn perkamenten gelezen, maar liefst 59 grote perkamenten had hij bestudeerd! Daarnaast was hij een goede en snelle leesvriend, die een nieuw gildelid het gevoel kon geven dat hij het best wel kon, het schrijven van al die perkamenten. De boevenprins had ook de bijzondere gave om in de zielen te roeren van mensen die de meest vreselijke dingen hadden gedaan. Of ze nu hadden gevochten, met stenen gegooid of onder rokken van adellijke dames gekeken, hij draaide er zijn hand niet voor om deze zielen te lezen en te begrijpen. Wat ze ook gedaan hadden, hij kon het altijd begrijpen. Daar had je immers de historische, oude geestestheorieën van Kruiemeltak en Centrumkamp voor, of de recentere zieleheiladviezen van Kruiemeltak en van den Rocke. Als je maar goed keek, was het altijd te snappen hoe het zo gekomen was.

Eens was hij stevig in het verzet gekomen tegen zijn meester, want het kon hem erg aan het hart gaan als weer eens een zieleroring moest worden afgebroken omdat de dukaten zogenaamd op waren. Hij had geroepen dat door zijn zielehulp de mensen in Havenstad veiliger leefden. Dat kon toch niet stoppen, en als het dan stoppen moest, nu dan moest de meester zelf de gevolgen maar dragen. Trots en krachtig was hij na dit onderhoud naar huis gaan. Maar de boevenleesprins had ook andere kanten. Op een nacht had hij een droom. 'Opa, Opa, gaan we naar de diergaarde?' hoorde hij zijn kleindochter Evi vragen. Dat was een prima idee en ze gingen samen op reis. De hekken van Artis Magistra doemden in de verte op. 'Opa, kijk, kijk,' Evi wees naar de letters boven het hek van de diergaarde. Maar... daar stond niet Artis Magistra! Er stond een hele grote, roodverlichte N, dan een is-teken, en, stond daar nu een 1 of een 2? Erachter schemerde in oranje een naam, Magistra? Nee, het leek wel of er Morgana stond! In de verte hoorde hij een fee roepen: 'Evi, Evi' en zachtjes hoorde hij een baby huilen, het klonk wel als het eerste huilen van een pasgeborene.

Onrustig werd de boevenleesprins wakker. Hij dacht nog lang na over zijn droom, wat zou Freudanius hiervan gezegd hebben? Hij lachte, dat leek wel vloeken in de kerk! Langzaam rijpte in hem een besluit. Moesten niet zijn kleinkind, zijn gezin, alle aandacht krijgen die zijn ziellijders zo vroeg en zoveel in hun leven hadden gemist?

Zo kwam het dat hij besloot om afscheid te nemen van het gilde. En op deze donderdagavond, in de oude houtzagerij, was het dan zover. De andere leesprins en prinsessen gingen hem erg missen, maar zij wensen hem nog heel veel werkplezier en geluk.

